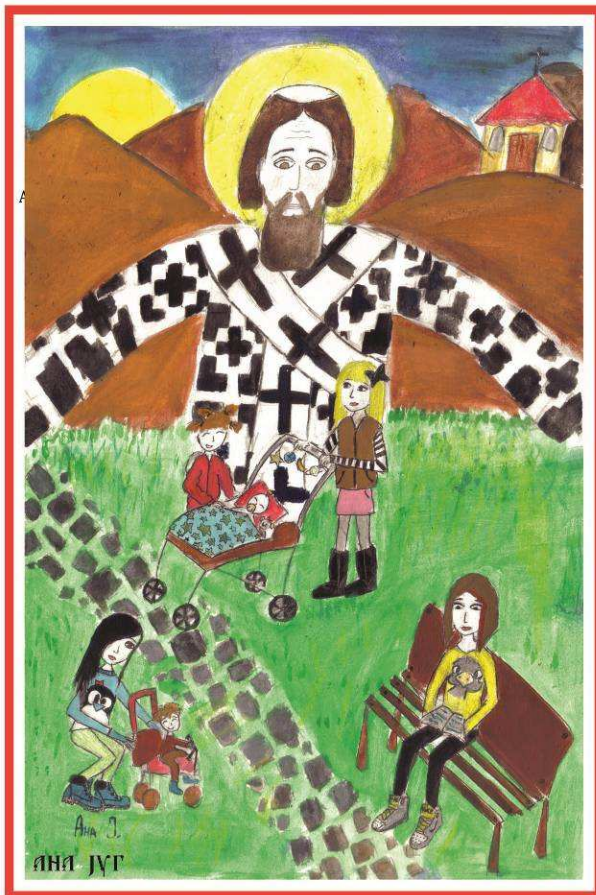

СА БЛАГОСЛОВОМ ЊЕГОВОГ ПРЕОСВЕШТЕНСТВА ЕПИСКОПА ШУМАДИЈСКОГ Г.ЈОВАНА
ИЗДАЈЕ ОШ "17.ОКТОБАР" - ЈАГОДИНА - САВИНДАН 2012

РАЈССТВО

Б
Р
О
Ј
10

ОДОБРЕЊЕМ ДИРЕКТОРА ШКОЛЕ
БИЉАНЕ МИЛАНОВИЋ
ЧАСОПИС ИЗДАЈЕ
ОСНОВНА ШКОЛА "17. ОКТОБАР"

УЗ САГЛАСНОСТ КООРДИНАТОРА ЗА ВЕРОНАУКУ
НАМЕСНИШТВА БЕЛИЧКОГ ЕПАРХИЈЕ ШУМАДИЈСКЕ
ЈЕРЕЈА МИЛОМИРА ТОДОРОВИЋА
ЧАСОПИС УРЕЂУЈЕ
ВЕРОУЧИТЕЉ **БОРИС МИЛОСАВЉЕВИЋ**

СТРУЧНИ КОНСУЛТАНТИ:
ПЕДАГОГ **МАРИНА АНТОНИЈЕВИЋ**
ПРОТОЂАКОН **НИНОСЛАВ ДИРАК**

ЛЕКТУРА ТЕКСТА
НАСТАВНИК СРПСКОГ ЈЕЗИКА
МАЈА АЛЕКСИЋ

АУТОРИ ТЕКСТОВА
УЧЕНИЦИ НОВИНАРСКЕ СЕКЦИЈЕ

ШТАМПА
ПАПИР КОМЕРЦ - ЈАГОДИНА

ДАРОДАВАЦ ЧАСОПИСА

СКУПШТИНА ОПШТИНЕ
ЈАГОДИНА

УМЕСТО УВОДНЕ РЕЧИ

Богоносци, ви сте со земљи и светлост свету. Ако и ви обљутавите и потамните, свет ће бити љуштурса живота, свлак што змија остави у трњу.

Ви држите небесни огањ у пепелу. Ако се и ви угасите, свет ће бити гомила пепела за вратима живота.

Смртоносци причају о вашем животу, јер свога немају.

Кривоклетници се куну у вашег Бога, јер свога немају.

Лажов се правда вашом истином, јер своје нема.

Неправедник се заклања под вашу правду, јер своје не ма.

Очајник се теши надом, јер своје нема.

Мудраци земаљски обилазним путем траже мудрост и враћају се вашој мудрости, јер друго не налазе.

Слабићи вас гоне, јер се боје ваше снаге, а сами је не могу да понесу.

Страшљивци вам завиде на храбрости, јер њих нема шта да охрабри.

Богаташи, гле, сви од вас просе, а нико вам ништа не може дати. Богаташи сте, јер Бога имате. Богати сте, јер сте Богоносци.

Душа ваша је колевка Бога Живога. Срце ваше престо је Његов. Ум ваш гора Синајска, где Он једини скрижали и говори.

Путујте слободно с Богом у себи; нећете изгубити пут, и нећете остати без конака. Уђите с Њим слободно на капију дана, и дан ће бити ваш. Уђите с Њим слободно на капију ноћи, и ноћ ће стукнути са својим страшилима, и показаће вам своја чуда.

Не продајте своје благо, јер га свет не може платити.

***СВЕТИ ВЛАДИКА НИКОЛАЈ ВЕЛИМИРОВИЋ
„МОЛИТВЕ НА ЈЕЗЕРУ“***

У СВЕТУ ПОСТОЈИ ЈЕДНО ЦАРСТВО ...

Свети Сава и дете

Једно дете, у тишини,
Пред иконом Свеца стоји.
У мислима моли Њега,
Да се ноћи више не боји.

Моли да га памет служи,
И са књигом да се дружи.
Да у кући хлеба има,
и да не зна шта је зима.

Сава гледа своје ђаче,
И не да му да заплаче.
Не брине, чедо драго,
Ти добићеш своје благо".

Ћирилицом само пиши,
Не уздиши, не уздиши.
Даће Господ Сунца, хлеба,
Даће Господ све што треба.

И, не бој се ноћи тамне,
Чуваћу те док не сване.
И наредних страшних ноћи,
Крај куће ћу твоје проћи.

Насмеши се Свети Сава,
Виде дете како спава.
Од те ноћи дете мало,
За страх више није знало.

Ања Цветковић 3/3

Љубав је Бог.

„Љубав је Бог“ Анђелија Пантић 4/2

„Богородица“

Александар Г. и Гаврило С. 3/1

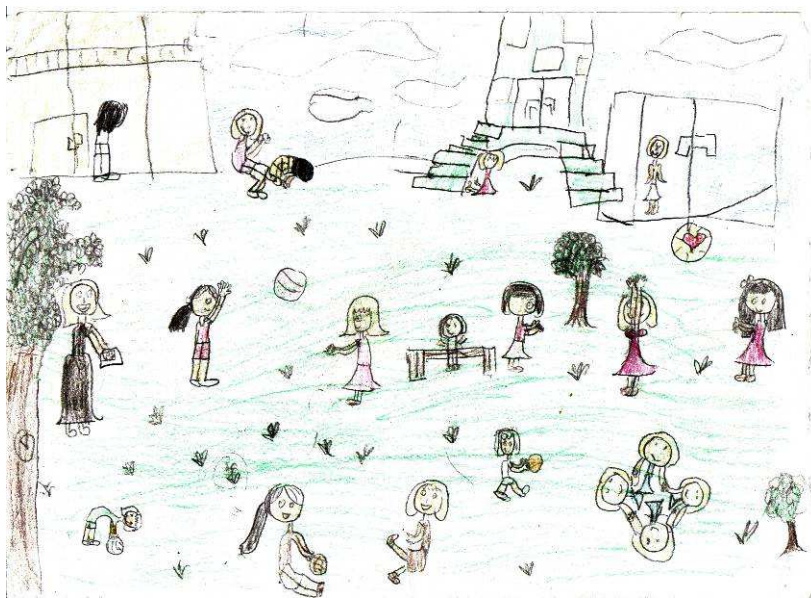
Школа

За сваког ђака, школа је лака,
Осим за првака.

Прваци треба да знају,
Да у школи могу
Пријатеље верне да упознају.

Учитељица никад не може да буде строга,
И није бабарога.
Она само жели
Да у школи буде ред и слога,
Као и да ђаци нешто науче,
Да се у старијим разредима не муче.

Јефимија Вукићевић 2-4

„Моја школа” - Вера Тодоровић 2/4

Рођење

Христос се на слами родио,
Радости много донео.

Марија срећна била,
Као да је добила крила.

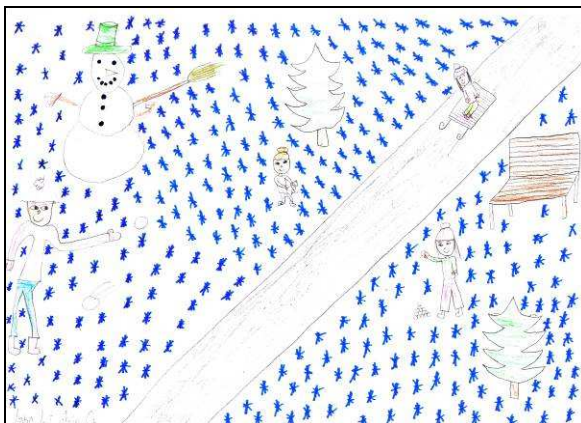
Три мудраца велики пут превалили,
А после су славили.

Анђелима се речи остварише,
А људима срце испунише.

Михајло Поповић 4/2

„Бадњи дан” - Мајда Р. и Ана Ристић 3/1

„Зима“ - Јана Ј. и Ања Г. 3/3

Зима

Зима, зима, дошла зима, бела, хладна и чаробна.
Окитила све пропланке, ливаде и паркове.

Деци дала све радости, магију и моћ,
Поклоне има даровала за сваку ноћ.

Раздрагана дечица радују се зими.
Срећна дечица певају чаробници зими.
Агатија Милошевић 2-4

„Бог је Љубав“ - Магдалена Милојевић 4/2

Зима

Зими све је бело
И град и село.
Падају пахуље разигране
Деца се радују на све стране.

Праве деца снешка
И сваком се лице смешка
Носићи су деци румени
А греју их шалови вунени.

Зими је Божић
Празник радостан
Веселе се деца сваки дан.

Бранка Димитријевић 4/1

„Зима“ - Ђорђе Глигоријевић 4/2

Срећа

Срећа је све у животу
Срећа прати храбре
Срећу нема свако
Само по неко чељаде!

Како је имати?
Једноставно лако!
Борити се
Иако није лако!

Душан Јанковић 4/3

„Срећа“ - Вук Инић 3/3

Бесни капетан

Живео је један капетан бесан,
Чији је каиш увек био тесан.
Човек му је био до струка,
То је за човека била велика мука.

Кад би дошли на његов брод био би љут.
Када би причали рекао би: „Ћут!“
Имао је једну ногу,
Али је веровао Богу!

Никола Трајковић 4-2

„Девојче“ - Агатија Милошевић 2/4

„Зима“ - Ања Николић 4/2

ТУМАЧЕЊЕ БОЖАНСТВЕНЕ ЛИТУРГИЈЕ

Сада смо деца Божија

Народ: *Оче наш који си на небесима, да се свети име твоје, да дође царство твоје, да буде воља твоја и на земљи као на небу; хлеб наш засушни дај нам данас; и опрости нам дугове наше као што и ми опраштамо дужницима својим; и не уведи нас у искушење, но избави нас од злога.*

Свештеник: *Јер је твоје царство и сила и слава, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова.*

Народ: *Амин.* (Мт. 6,9-13)

Молитвом Господњом обраћамо се Богу називајући га **Оцем**. Свештени Златоуст каже: "Како је преизобилно човекољубље Божије!... Има ли речи која би у довољној мери могла да искаже благодарност према Богу, Који нас обасипа толиким добрима? Погледај, драги мој, сву ништавност твоје и моје природе. Види чему смо сродни: земљи, блату, иловачи, цигли, земном праху. Јер, саздани смо од земље, а онда се после смрти у земљу распаднемо. Када о томе тако размишљаш, мораш се задивити недокучивом благу велике благости и доброте Божије према нама. Јер је одређено да Га зовеш **Оцем**, ти, земаљски створ, Њега Небескога, ти, смртник, Бесмртнога, ти трулежни, Њега Непропадивог, ти кратковеки, Вечнога!"

Свети Григорије Нисијски удивљен је чашћу која је указана човеку: "Какву душу треба да има онај који Бога назива **Оцем**! Колика је смелост за то потребна! Какву савест треба да има човек да би се, када схвати ко је Бог, колико је то човеку могуће... потом усудио да Га назове својим **Оцем**!" Та невероватно висока част указана је човеку у *Крви Исусовој*. Зато верни, како се ближи час причешћа пречистом Крвљу Христовом, моле: *Удостој нас, Владико, човекољубиви Госпode, да са*

смелошћу, неосуђено, чиста срца, просветљене душе, непостидна образа, освећених усана, смео призивати Тебе, светога Бога Оца, који си на небесима и говори ти: Оче наш, који си на небесима.

„Бог је Љубав“ - Јелена С. и Милица А. 4/3

Почетак молитве указује на усиновљење по благодати, које смо примили светим Крштењем. "Удостојени да називамо Оцем по благодати Створитеља по природи, учимо да исповедамо благодатни дар усиновљења. Зато, из поштовања према призивању Онога Који нас је по благодати родио, треба да се старамо да у свом животу подражавамо особине Очево. То ћемо постићи освећујући име Његово на земљи, подражавајући Га, показујући својим делима да смо Његова деца и прослављајући својим мислима и делима Онога Ко је остварио то усиновљење, природног Сина Очевог" (Свети Максим Исповедник).

Усиновљење које у крилу Цркве уживамо у овом животу, представља предизображење будућег вечног усвојења. "Пресвето призивање великог и блаженог Бога и Оца, представља символ усвојења које, као милодар и благодатни дар, тек треба да примимо од Светога Духа, а који ће се привезати за нашу ипостас као људског бића. По будућем усвојењу, благодарећи присуству Благодати, биће надвладана и покривена свака наша људска особина. Сви Свети, то јест сви они који су, посвећујући се у овоме животу делању врлина, заблистали светлошћу, славом и лепотом божанске благодати и доброте, називаће се - и биће - синови Божији" (Свети Максим Исповедник).

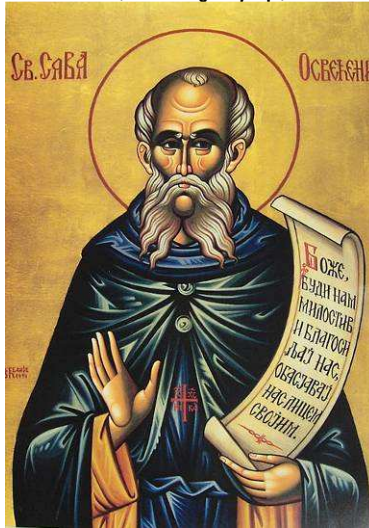
Душу, која је кренула у Царство Божије украшена божанском лепотом (јер је очувала чистим *обличје* Божије и доспела до *подобја*), благодат Божија приводи божанском усвојењу. Душа ће усвојењем "будући да јој је - тајанствено и по благодати - Бог једини Отац, бити приведена сједињењу са Његовом тајанственошћу, остављајући далеко за собом све вештаствено. И доживеће, пре него познати, божанско тако, да више неће хтети да припада самој себи."

Стигавши до најскривеније Светиње Божије, душа се сва предаје Ономе "Који је целу с благошћу прима у целога Себе и на божански начин целога Себе смешта у њу и тако је целу обожује." Тада престају човекове борбе на творењу добра: Душа тада више не *дејствује*, него *прима дејство*. Вечно од Бога прима благодат бескрајне Љубави: "У будућем веку, док будемо примали, благодаћу Божијом, обожење, нећемо дејствовати, него примати дејство. Зато ће наше преображење ка обожењу трајати вечно." Као што пише јеванђелиста Јован, *сада смо деца Божија, и још се не откри шта ћемо бити; а знамо да када се открије, бићемо слични Њему* (1Јн. 3,2).

Петар Миленковић 7/1

Преподобни Сава Освећени.
(5/18. децембар)

Незнатно село Муталаск у области Кападокијској постало је знаменито по овоме великом светиљу цркве православне. Ту се Сава родио од оца Јована и мајке Софије. У осмој години напустио дом родитељски и замонашио се у оближњој обитељи, званој Флавијанова. После 10 година пређе у Палестинске манастире и ту се најдуже задржи у обитељи светог Јевтимија Великог (в. 20. јануар) и Теоктиста.

Прозорљиви Јевтимије прорече за њега да ће бити славан монах и наставник монасима и да ће основати лавру већу од свих лаври тога времена. По смрти светог Јевтимија удаљи се Сава у пустињу, где у једној пештери, коју му ангел Божји исказа, проведе као отшелник пет година. После тога, када он поста савршен монах, почеше се, по Промислу Божјем, скупљати око њега многи желатељи духовног живота. Убрзо их се скупи тако велики број, да је Сава морао зидати и цркву и

келије многе. Дођоше му и неки Јермени, којима он одреди пештеру, где ће служити на јерменском језику. Када му отац умре, дође му његова остарела мајка Софија, коју он замонаши и даде јој келију даље од свог манастира, где се она подвизаваше до краја живота. Многе напасти претрпе овај свети отац од блиских људи, од јеретика и од демона. Но, он све побеђиваше, и то: блиске људе благошћу и попустљивошћу, јеретике непоколебљивим православним вероисповедањем, а демоне крсним знаком и призивањем Бога у помоћ. Нарочито је велику борбу имао са демонима на гори Кастелу, где је основао други свој манастир. Основао је свега седам манастира. Он и Теодосије Велики, његов сусед, сматрани су највећим светиљима и стубовима Православља на Истоку. Цареви и патријархе они су исправљали у вери, а свима и свакоме служили примером смерности светитељске и чудесне силе Божје. После трудног и много плодног живота упокоји се свети Сава 532. године у деведесет четвртој години живота. Између многих других чудотворних и добрих дела нека буде споменуто само то, да је он први уредио чин богослужења по манастирима, познат под именом чина Јерусалимске цркве.

„Моја Црква” - Анастасија Васиљевић 2/4

Велика сеоба Срба 1690. године

Велика сеоба Срба 1690. године је један од најзначајнијих и најтрагичнијих догађаја у српској историји. Сеобе ће у наредном периоду пратити Србе као вековни усуд, док ће им се живот изван матице претворити у борбу за опстанак.

Велики везир Кара Мустафа паша кренуо је 1683. с војском на Беч, и тако започео против Хабсбурговаца дуготрајан рат (1683-1699) чије се последице нису могле предвидети. После двомесечне опсаде Беча, Турци су доживели страховит пораз добрим делом зато што је аустријској престоници притекао у помоћ и пољски краљ Јан Собјески. Велика хришћанска победа, која је радосно одјекнула у Европи, представљала је прекретницу у сукобима између Османлијског царства и Хабзбуршке монархије, између хришћанског Запада и исламског Истока, јер је после раздобља извесне равнотеже дошло до турског узмицања и повлачења. Неочекивано,

аустријске снаге дубоко су продрле на Балканско полуострво. Хабсбуршка монархија није у рату остала усамљена. Већ у фебруару 1684, на подстицај папе, Аустрија, Пољска и Млетачка република склопиле су савез, па је Турска морала одолевати на неколико фронтова. Млечани су снаге бацили против турских поседа на Мореји (за њих је то био *морејски рат*) и истовремено развили борбе дуж својих граница у Далмацији и црногорском приморју. Бечки рат имао је две фазе, пре и после 1689. године, када је настао преокрет у успесима аустријеске војске. Аустријска војска је у првој фази рата до 1687. године заузела читаву Угарску, Бачку и део Славоније. Муслиманско становништво напуштало је заузете области, а турска војска се повлачила у неред. Јаничари су у Београду подигли буну и кренули према Цариграду да смене султана. Тако је аустријска војска запосела Срем и заузела Београд 1688. године, а затим се учврстила у северној Србији.

Нове ратне операције су започете у јесен 1689. године продором аустријске војске према југу. Пре ове офанзиве, аустријска команда с Лудвигом Баденским на челу настојала је да попуни празнине које су настале одласком својих јединица на западни фронт и позивала народ у Србији да се дигне на устанак. У аустријској војсци и иначе је било доста Срба који су јој се придружили у време њеног победоносног пролаза кроз угарске земље. Народ у Србији устајао је против Турака, стварао одреде и ослобађао читаве крајеве. Већ с јесени 1689. *српска милиција* чинила је читав регимент, подељен на десет компанија. Отприлике у то време аустријске снаге победиле су Турке код Ниша, заузеле град и наставиле са продором у два правца. Лудвиг Баденски је кренуо на Видин и заузео га, а његов генерал Пиколомини наставио је са продором у Македонију и ушао у Скопље. Аустријски успеси изазвали су још раније покрете у Македонији. Народ је одлазио у хајдуке, а у лето 1689. устанак под вођством Карпоша захватио је североисточни део земље. Аустријско присуство допринело је ширење устанка, али и убрзо довело до разочарања. Пиколомини је наредио да се спале Скопље, Штип и Велес да би сачувао

војску од куге која је тамо узимала маха, а онда је војску повукао у Приштину. Турске снаге су се у међувремену прибрале и предузеле офанзиву. Најпре си скршиле устанак и свирепо казиле Карпоша, набијањем на колац у Скопљу, а затим однеле победу над аустријском војском код Качаника и тим наговестиле слом њених снага у Србији.

Аустријанци су стално настојали да за себе вежу истакнуте личности и преко њих обезбеде утицај на народ. Међу Србима нашли су двојицу, од којих су једног брзо елиминисали, а другог повукли са собом. Први је био Ђорђе Бранковић, који је добар део живота провео у дипломатској служби ердељског кнеза. На основу свог презимена, он је тврдио да је потомак последњих српских деспота и доказивао бечком двору да има велики утацај у народу. На основу плаћеног уверења које му је издао 1688. пећки патријарх, добио је од цара титулу грофа. Та му је титула била потребна да би привукао и око себе окупио Србе. С царском повељом у руци, почео је 1689. као наследни деспот целокупнога Илирика да се окружује српским устаницима. Лудвиг Баденски се уплашио његових претензија и

веза с Влашком и Русијом, па је наредио својим људима да га ухвате. Ђорђе Бранковић остао је до краја живота у заточењу и није имао никаквог утицаја на ток догађаја. Друга личност о коју су се отимали и Млечани и Аустријанци био је сам пећки патријарх **Арсеније III Чарнојевић**. Он је подстицао народ на устанак и био врло богат човек, што је изазвало турску мржњу и похлепу у исти мах. За време продора аустријске војске према југу, запретила му је опасност, да падне Турцима у руке, склонио се из Пећи у Никшић, а затим на Цетиње, одакле је позивао Млечане да што пре крену са војском. Када је Пиколомини, већ болестан од куге, кренуо у Призрен, запретио је патријарху да ће на његово место изабрати другог ако настави сарадњу са Млечанима. Арсеније III се вратио да га дочека и да се с њим, заједно са главарима Срба и Арбанаса, споразуме о признању царске власти и даљој помоћи. Но, првих дана новембра, Пиколомини је умро, а аустријска војска почела је да се повлачи.

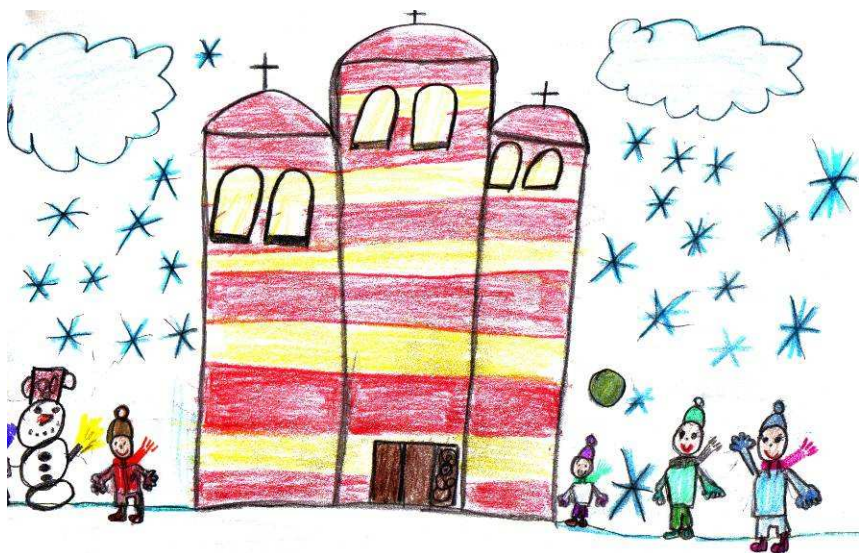

Склањајући се од турске одмазде, **Арсеније III Чарнојевић** кренуо је на челу побуњеног народа према Београду прикупљајући уз пут све оне који нису смели да чекају Турке, нарочито трговце и занатлије из турских градова. Аустријанци су подржавали сеобу видећи у бегунцима своје будуће војнике, док су Турци безуспешно настојали да их задрже обећавајући им милост, па чак и привремено ослобођење од харача. Крајем марта 1690. одбегли Срби и Македонци нашли су се пред Београдом. На позив Леополда I, многи су се враћали у борбу, својим учешћем нимало не мењајући ток догађаја. Турци су освојили Ниш, а аустријска војска стизала је пред Београд са новим избеглицама из Поморавља. Срби су у Београду одржали збор, с кога су цару послали владикку Исаију Ћаковића с молбом да им призна слободу вероисповести и црквену самоуправу и са поруком да га сви признају за свога наследног владара. Леополд је прихватио предлоге и, мада с колебањем, признао патријарху јурисдикцију над православним живљем у Монархији. Пре но што је стигао царев одговор, Арсеније III је превео народ преко Саве и Дунава пред снажним турским притиском. Крајем октобра 1690. Турци су ушли у Београд и успешно наставили рат у Банату. Због тога се *Велика сеоба Срба* није ни смела зауставити у Бачкој. Срби су са Арсенијем III стигли у Коморан и Сент Андреју и населили се по Угарској. У марту 1691. одржали су у Будиму нови збор, јер је цар захтевао нове пукове. Упознати са судбином Ћорђа Бранковића и уверени у његово деспотско порекло, тражили су од цара да им га пошаље као војводу. Леополд I није желео да оживљава мисао о обнови српске државе, одбио је захтев и одредио им *подвојводу*, док је сву надлежност како у црквеним тако и у световним пословима пренео на патријарха као мање опасну личност. С потврдом царских повластица сложили су се и угарски сталежи, тако да се Срби у новој земљи нису морали осећати као нежељени дошљаци. После напуштања Србије, Аустрија није више могла да предузме офанзиву јужно од Саве и Дунава. Рат се наставио у Бачкој, Срему и Славонији с наизменичним успесима. Аустријска војска под командом принца Еугена Савојског

потукла је турске снаге 1697. године код Сенте, а ускоро после тога предузела муњевит продор све до Сарајева, које је прослављени командант за три дана похарао. Зато су сви радо прихватили посредовање хабсбуршких савезника, Енглеске и Низоземске, и крајем јануара 1699. потписали мировни уговор у Сремским Карловцима.

Карловачки мир није донео никакво олакшање Србима у Турском царству, док је Србима из *Велике сеобе* који су напустили свој завичај тек предстојала борба за егзистенцију у Хабсбуршкој монархији.

Јована Јовановић 8/2

„Моја Црква” - Анђела Смолковић 2/4

О „Ордену Светог Саве“

У сусрет обележавању годишњице проглашења Краљевине Србије, краљ Милан Обреновић је донео указ од 23.01.1883. год. установљењу Ордена Светог Саве.

На аверсу(лицу) медаљона налазила се икона Св. Саве, окружена овалним претеном, на коме се налазио натпис „Својим трудом постигао је све“. Око медаљона постављен је малтешки крст, са краковима бело-плаве боје, између којих су се налазили позлаћени двоглави орлови са круном.

Реверс(наличје) медаљона у време династије Обреновић садржавао је иницијале Милана Првог (МП), а после 1903., за време Карађорђевића, ту је стајала година установљења ордена(1883.)

Орден Св. Саве био је подељен у 5 степена и додељиван је српским и страним држављанима, за заслуге на пољу културе, просвете, науке и цркве.

Укинут је 1945. као државни орден, али је остао највише одликовање Српске православне цркве.

Од 1986. Орден Св. Саве има 3 степена и додељује га СТПЦ за заслуге на духовном, образовном и хуманитарном пољу

Наш прослављени спортиста Новак Ђоковић добио је 28. априла 2011. Орден Св. Саве првог степена.

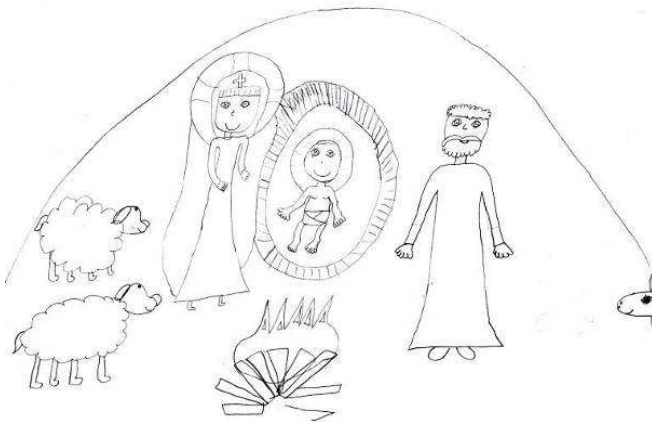
Нинослав Станојловић
професор историје

Насиље у школи

Насиље се дефинише као облик учињеног или поновљеног вербалног или невербалног понашања које има последицу да стварно угрози здравље, развој и достојанство детета.

Насиље може имати различите форме: емоционално, електронско, итд. Најучесталије је физичко насиље (ударање, шутирање, чупање, гађање...) Данас је постало уобичајено да се у школама дешавају неки облици насиља. Зашто? Ево примера.

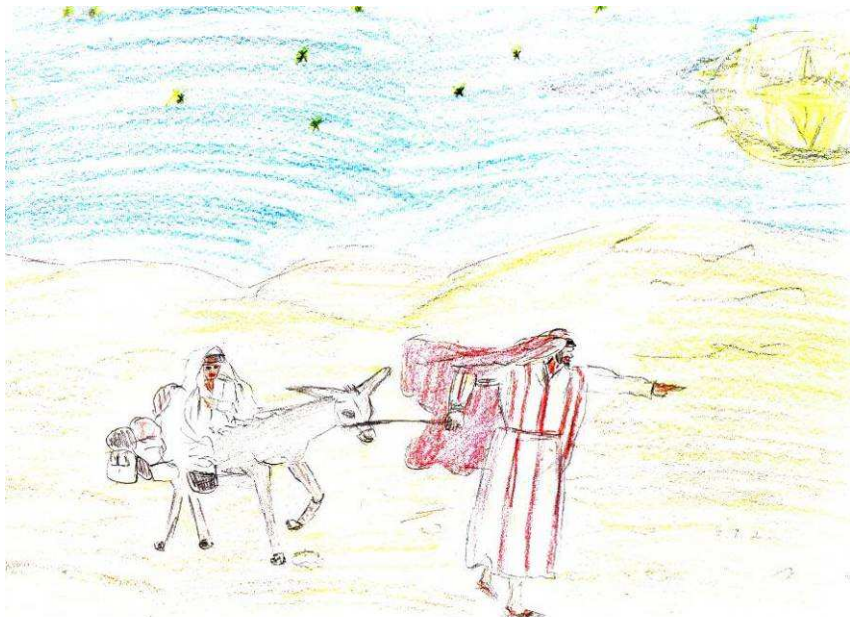
Дошао је нови ученик у школу, његово одељење га не примећује, малтретира и физички и вербално, што наравно, тог ученика повређује, али он ћути. Ако посматрамо ту ситуацију, видећемо да се она погоршава, тако да увек треба помоћи оном ко је у невољи. Велики утицај на развој насилног понашања има дружење са насилним појединцима. Познато је да насилна појединци из нижих разреда основне школе често изазивају туче, међутим са узрастом се повећава социјална свест, па овакви директни напади постају мање учестали, али око 50% жртава изложено је насиљу од старијих ученика.

„Цар Мира“ - Миљана М. и Мила Б. 3/2

Деца су подложнија насиљу, него одрасли људи. Увреде, пљачке, туче, су три пута учесталије у узрасној популацији тинејџера, него код одраслих.

Јана Димитријевић 7/3

„Путовање за Витлејем“ - Јаковљевић Илија 3/1

Насиље у мојој школи

Свакодневно, на улици, у продавници, па чак и у болници, школи, присуствујемо различитим насилним ситуацијама или смо ми сами жртве насиља. Насиље је присутно свугде, на сваком могућем месту. Најбољи пример јесте школа, установа која нас припрема за живот, а ипак је пуна вербалног или физичког насиља.

Основна школа "17. октобар" је укључена у разне пројекте. Један од најважнијих за све који су у додиру са њом јесте пројекат "Школа без насиља". Те три речи не значе много за поједине ученике. Чак је и у мом одељењу било насиља.

Кренувши у пети разред била сам зачуђена понашањем појединих дечака. Били су склони тучама, а о надимцима које су давали свим ђацима и да не говорим. Били су прича за себе. Међутим, време је учинило своје. Направљен је значајан и велики корак у побољшању њиховог свакодневног понашања. У то су били укључени сви наставници, сви важнији људи у нашој школи, а великим делом и разредни старешина. Нико од њих никада није препуштао ствар случају. Сада другови једни на друге позитивно утичу, разговарају о својим поступцима и помажу једни другима. Без заваривања, насиље није искорењено, али се пуно ради на томе.

Наша школа и њени ђаци направили су велики помак у смањивању насиља у односу на претходне године. Сви су удружили своје снаге у борби против насиља, а оно што је најважније, резултати су видљиви.

Катерина П. и Софија М. 7/5

„Путуј у миру“ - Лазар Павићевић 3/1

Нека нам срца увек буду испуњена добротом и љубављу!

- За почетак нам реците нешто о себи.

Ја сам Маја Алексић, професор српског језика и књижевности.

- На основу чега сте одлучили да се посветите српском језику?

За то су заслужне две особе: моја мама и мој деда. Они су ми у детињству посвећивали највише пажње и времена. Мама ми је читала песме чика Јове Змаја, деда казивао епске песме и народне бајке и захваљујући томе, у мени се развила љубав према писаној и изговореној речи. Љубав према матерњем језику и књижевности је расла кроз школовање, захваљујући новим сазнањима, такмичењима, приредбама, па се просто подразумевало да ћу се бавити овим чиме се данас бавим.

- *Шта сте завршили?*

Завршила сам српски језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, а касније и Мастер студије.

- *Колико дуго радите у нашој школи?*

У ОШ "17. октобар" радим од 2007. године.

- *Због чега је српски језик важан у свакодневном животу?*

Без доброг познавања матерњег језика не можемо савладати, ни добро научити страни језик, не можемо разумети остале науке, нити успоставити ваљану комуникацију са различитим људима. Матерњи језик много говори о нама самима. Негујући лепоту и чистоту српског језика, исказујемо поштовање према себи, свом народу, својим коренима, а духовну традицију и културу чувамо од заборава.

- *Да ли имате неки хоби?*

Обожавам цвеће, па кад дође пролеће, процветамо и моја тераса и ја.

- *Какав је Баш став према вери?*

Поштујем нашу веру и верујем у Бога. Захваљујући мојој нани, још као дете, учила сам како се слави крсна слава, како и зашто се пости, како се крстимо и зашто се молимо. Касније, као студент, проучавајући нашу средњовековну књижевност, откривала сам колико је православна вера лепа и колико је важна, јер је кроз векове, чувајући дух православља и следећи пут светосавља, српски народ постојао и опстајао. Зато и данас, врло често, од дека и бака можете чути стару крилатицу: "Нико нема што Србин имаде. Србин има своју крсну славу, крсну славу и Светога Саву."

- За крај, шта бисте поручили нашим читаоцима?
Срећна нам школска слава, Свети Сава! Нека нам срца увек
буду испуњена добротом и љубављу!

Јована Ј. и Звездана И. 7/5

„Бадњи дан“ – Дамица Младеновић 4/3

„Божић“ – Милијана Стриковић 3/3

Тигрови

Тигар је сисар из породице мачака, а најпознатија врста је Бенгалски тигар, који углавном живи у Бангладешу, Бутану и Индији, а чини укупно 80% њихове популације. Мужјаци тигрова тежине су између 130kg и 250kg, а женке између 90kg и 150kg. Као и остали припадници породице мачака и тигрови имају истакнуте очњаке који им, поред изузетне брзине, помажу у хватању плена.

У исхрани користе биволе, јелене, дикобразе, змије, жабе, мишеве. Тигрица коти од 2 до 4 младунца, а они остају уз мајку најчешће 2-3 године, иако пре тога имају довољно снаге и искуства за лов. Од тренутка кођења, мајка постаје раздражљива и не дозвољава приближавање другим припадницима своје врсте, па ни оцу, јер постоји могућност да поједу младунце. Одликују се јединственим шарам, захваљујући којима су достигли још већу популарност. На жалост, тигрови припадају угроженим врстама, а често живе у заточеништву. Ову јединствену животињу можете видети у истоименом јагодинском зоолошком врту. Сигурне смо да ћете брзо увидети све оно што је краси, да ћете се у потпуности упознати са свим њеним чарима!

Исидора С. и Ања М. 7/5

Никола Тесла

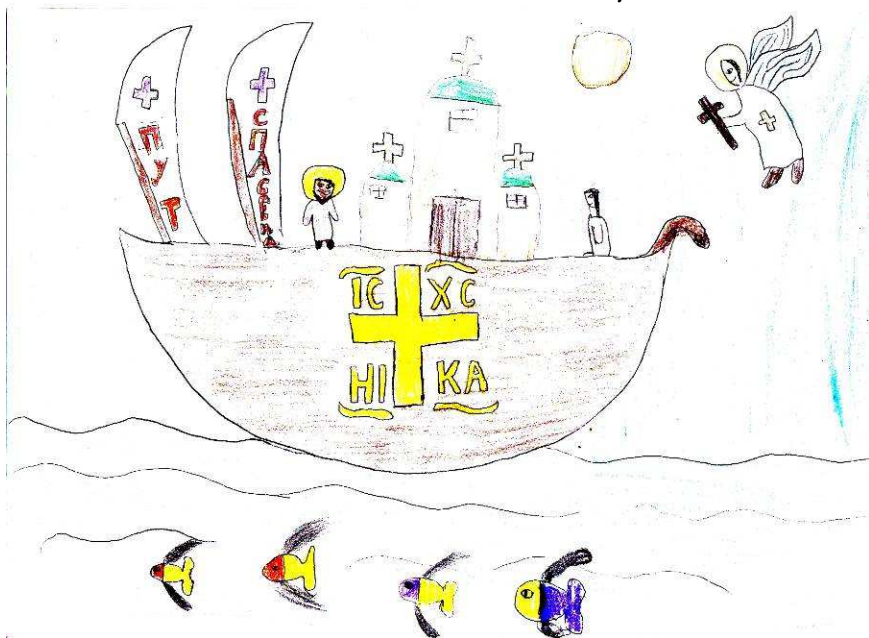

Морамо признати да нам није било лако да се одлучимо за једну од многобројних личности чије се фигуре налазе у јагодинском Музеју воштаних фигура. Ипак, најпре смо спазиле фигуру, која чини се, верно приказује слику Николе Тесле, познатог научника са ових простора. Никола Тесла рођен је 1856. године у селу Смиљане у аустроугарском царству. Уз оца Милутина, свештеника српске православне цркве и мајку Георгину, још као дете интересовао се за науку, доста читао... Међутим, породица није препознавала његов таленат све до пресељења у Госпић. Тада је као седмогодишњи дечак инстинктивно решио проблем везан за тамошњу реку. После основне школе отишао је у Раковац, место крај Карловаца, где је завршио Велику реалку. Матурирао је са врло добрим успехом и са седамнаест година се вратио у Госпић. Већ по повратку

разболео се од колере, боловао девет месеци, али и успео да убеди оца да га упише на студије технике. Две године касније отишао је у Грац, где је отпочео студије. Све своје време проводио је у учењу, веома мало се одмарао, али и полагао испите са највишим оценама. Тесла је одувек интересовала примена наизменичне струје. Доста је читао, а то је сам често истицао. После прве године, стипендија која је додељивана сиромашнима је изостала. Тесла се два пута обраћао Матици српској, надајући се помоћи. Међутим оба пута је наилазио на затворена врата. Након тога, напушта Грац, прекида контакт са породицом и пријатељима и одлази у данашњи Марибор где добија посао. Нешто касније отац га проналази и одводи кући, а Тесла отпочиње рад у госпићкој гимназији. Непосредно после тога отац му умире, а он желећи да испуни своју, али и жељу својих родитеља, одлази у Праг где наставља школовање. Међутим, тамо због непознавања језика не успева да се упише на универзитет. Ипак, као веома сналажљива особа, присуствује одређеним предавањима из области елетротехнике и физике. Свестан терета који породица подноси због њега по други пут напушта студије. Будимпешта, Париз, Стразбур, само су нека од места на којима је овај научник и проналазач радио, излагао своје предлоге, закључке и открића. 1884. године се преселио у Њујорк где је живео све до своје смрти. Индукциони мотор, полифазни систем, уређај са обртним магнетским пољем, нека су од Теслиних открића. Сарадња са Едисоном, такође великим научником, донела му је велику суму новца, коју је он уложио у велика истраживања. А ево још неких проналазака насталих као плод напорног рада: мотор на наизменичну струју, примитивни радар, радио итд. Такође је вршио истраживања Икс-зрацима. Разболео се после смрти мајке, али ипак наставио са истраживањима. Његов систем наизменичних струја је омогућио знатно лакши и ефикаснији пренос електричне енергије на даљину. Учествовао је у изградњи прве хидроцентралне на Нијагариним водопадима. Пошто никада није обраћао много пажње на своје финансијско стање, умро је у

својој 87. години, сиромашан и заборављен. Тесла је једини Србин по коме је названа међународна јединица мере, јединица мере за густину магнетног флукса, Тесла. Аутор је више од 700 патената, регистрованих у 25 земаља, од чега у области електротехнике 112. Остао је познат по генераторима за добијање електричне енергије, а допринео и развоју рендгена. Преминуо је 07.01.1943.године у Њујорку . И после ове краће приче сигурне смо да сте увидели да је Никола Тесла био још већи проналазач него што сте мислили. Али био је и прави, велики Србин, иако је само једном , 1892.године посетио Београд, а о томе сведочи и ова реченица: „Ја сам, као што видите и чујете остао Србин и преко мора, где се испитивањима бавим. То исто треба да будете и ви и да својим знањем и радом подижете славу Српства у свему“. Због свега овога, због многих проналазака, Никола Тесла је при посети Србији, одликован орденом Светог Саве.

Исидора С. и Ања М. 7/5

„Црква - брод спасења" - Павле Д. и Стеван М. 4/3

Резиме о Нолету

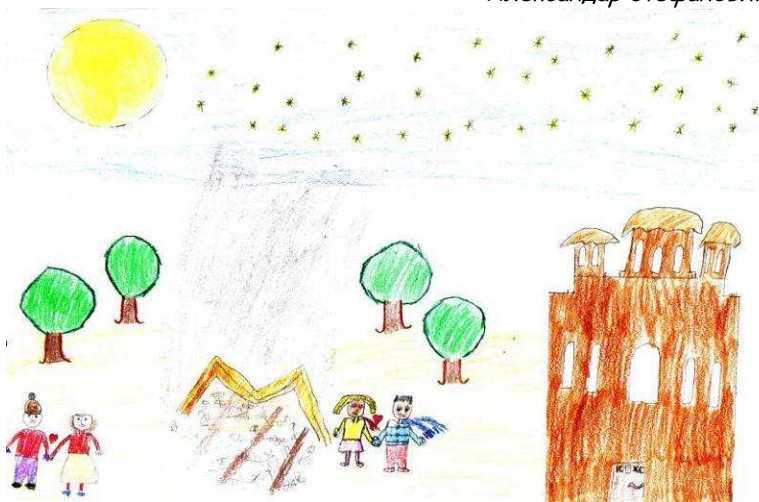
„Новак Ђоковић“ - Марија Недељковић

Прво место на АТП-листи за појединачну конкуренцију добио је на Вимблдону **2011**.. Узео је рекет у руке са само 4 године. Са осам година, Јелена Генчић је препознала велики таленат у њему, и постаје његов први тренер. **2001**, био је првак Европе Троструки (Појединачно, у паровима и екипно). Следеће сезоне одмах, постао је најбољи гоца Европе међу тенисерима до 16 година. Исте године, дошао је на финале Дејвис купа за тенисере до 14 година, као члан репрезентације Југославије, али је меч изгубио. Први турнир који је освојио фјучерс је

2003. , на терену ТК Црвена звезда, као играч ТК Партизана, је тада је освојио свој први АТП-ПОЕН, са само 16 година. **2005.** одлучује да крене ка врху тениског света. Одлази на гренслемове у Париз, Мелбурн и Лондон. На последњем такмичењу у **2005.**, у Паризу, побеђује Топ 10 играча АТП листе, и пласира се на 78. место АТП листе на крају године. У **2006.** постаје најбољи гоца у нашој земљи, премашивши дотадашњи рекорд Бобе Живојиновића, који је на врхунцу био пласиран на 19 место АТП листе. Почиње сарадњу са словачким тренером Марјаном Вајдом, а годину завршава на 16 месту. **2007** је једна од његових најбољих година: осваја Мастерс у Мајамију, затим игра у полуфиналима Вимблдона и Ролан Гароса. Затим, у Монреалу, за три дана побеђује Прва три тенисера света: Роџера Федерера, Рафаела Надала и Ендија Родика, и осваја титулу. На Ус Опену игра прво Гренд слем финале, али је побеђен од стране Роџера Федерера. Обезбеђује Србији пласман у Светску групу Дејвис купа. Осваја и пету титулу за ту годину, у Бечу, и сезону завршава на трећем месту. На крају године учествује на хуманитарном дану тениса НАЈЈ **2007.** заједно са Аном Ивановић, Јеленом Јанковић, Јанком Типсаревићем. **2008.** почиње сезону победом над Роџером Федерером, узевши Аустралијан Опен. У мају отвара Евросонг Заједно са Жељком Јоксимовићем. На Олимпијским играма у Пекингу, Новак осваја бронзану медаљу. **2009.** Не успева да се пласира на Отворено првенство Аустралије. Губи у финалу турнира у Мајамију, чиме предаје Треће место на АТП листи Ендију Мареју. Узима титулу на Отвореном првенству Србије. Након освојеног турнира у Пекингу, враћа се на Треће место АТП листе. Након елиминације Рафаела Надала у фебруару **2010.** долази на 2.место АТП листе. Због здравствених проблема проузрокованих алергијом није одбранио титулу освојену **2009.** године на првом Србија Опен-у, отказао је учешће на турниру у Мадриду. Прву АТП титулу у дублу осваја са Џонатаном Ерлихом на турниру у Лондону. Крајем јуна по други пут у каријери играо је у полуфиналу Вимблдона, пошто је Роџер Федерер испао у четвртфиналу, Новак постаје други играч света.

На УС Опен-у тријумфује над Федерером, али губи од Надала. Заједно са Виктором Троицким, Јанком Типсаревићем, Ненадом Зимоњићем и селектором Богданом Обрадовићем први пут у историји земље осваја Дејвис куп почетком децембра. Нову Годину дочекао је заједно са колегиницом Аном Ивановић на забави у Перту, због заједничког учешћа на Хопман купу. Заједно са најбољим тенисерима Света учествује на хуманитарном турниру за помоћ жртвама поплава у Аустралији, дан уочи отвореног првенства Аустралије. Након што је бриљантном игром у полуфиналу победио Федерера, Ђоковић је освојио другу грен- слем титулу у каријери тријумфујући над Ендијем Марејом. Учешће на овом турниру остаће запамћено и по његовом Плесу са Ким Џонсон, звездом серијала Плес са звездама. У фебруару поново осваја Оскара популарности. Потом је тријумфом над Роџером Федерером у финалу успео је трећи пут заредом да освоји АТП турнир у Дубаију. Прва два месеца 2011. године завршио је на првом месту на листи зарада међу тенисерима. Победом над Роџером Федерером у полуфиналу Вимблдона 2011. постаје првопласирани играч на АТП листи, затим узима своју прву Вимблдонску титулу, победвши Рафаела Надала у финалу.

Александар Стефановић 8/2

„Љубав је...” - Драган М. и Иван И. 3/4

Манастир Кувеждин

Кувеждин је манастир Српске православне цркве, један од 16 Фрушкогорских манастира

Кувеждин се налази у југозападном делу Фрушке горе, на око 2 километра северно од села Дивош код Сремске Митровице. Манастир се налази на узаној долини истоименог потока, у унутрашњости западног дела планине. Поток протиче дуж западне ивице манастирског склопа.

Манастир је са три стране окружен ретком шумом, а са јужне стране, према селу, налази се манастирско имање и башта. Манастирска капела налази се на врху оближњег брега, југоисточно од манастира.

Према предању, манастир је основао последњи српски деспот Стефан Штиљановић 1520. године. Први сигурни подаци потичу из турских записа из 1566-1569. Пред крај турске владавине Сремом, манастир је вероватно опустео.

Манастирска црква посвећена је Светом Сави и Светом Симеону.

Манастир Кувеждин су у првој половини 17. века обновили монаси манастира Сланци из Шумадије.

У манастиру су биле још две мање цркве, капеле. Прва је била у конаку са јужне стране велике цркве и у њој се служило само зими у најхладније дане. Посвећена је Покрову Пресвете Богородице. Друга мала капела била је на узвишењу јужно од манастира. Посвећена је Вазнесењу Господњем, а подигнута је 1788. године. Названа је још и гробљанска капела, јер су около сахрањиване монахиње. У њој се служила литургија свега два пута годишње, на Спасовдан и Светли Уторак.

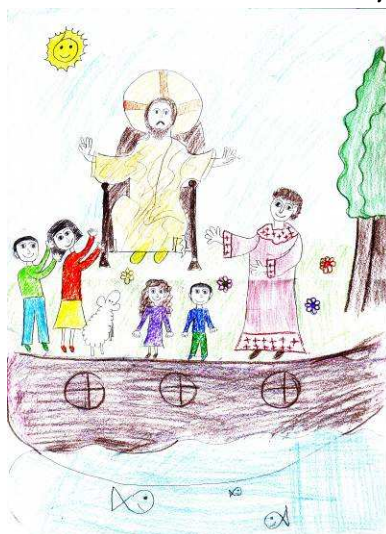

Манастир Кувеждин је тада био изузетно богат. Имао је богату ризницу, у којој су се чувале све драгоцености и старине, попут путира од чистог сребра, унутра позлаћеног, са староруским натписом, израђеног 1559. године, затим златне кашике за причест из времена витезова са 8 алемова и иконом св. Георгија. Чувала се и петохљебница из 1758. године, затим бакрорез који је израдио Захарија Орфелин 1772. године. У манастирској библиотеци чувало се 500 разних дела, а било је и 19 србуља, 15 писаних и 4 штампане.

Последњих година манастир је поново васпостављен као мушки, а обнова манастира је у току. Манастир је такође 1990. године стављен под заштиту, као споменик културе. Обнова манастирске целине траје од 1997. године, Манастирска црква је обновљена, као и јужна страна конака. Најновији обновљени део је улазна капија манастира са најближим конаком.

Никола Алексић 8/2

„Бог је Љубав“ - Александра Илић 4/2

Мали Светосавци

У овој рубрици разговарамо са нашим талентованим другарима из школе а то су Феђа Марковић и Богдан Марковић

Прво смо разговарали са нашим другом Феђом

Колико дуго свираш виолину и шта сматраш пресудним за успех?

- Виолину свирам од своје четврте године, а сада имам дванаест. Поред талента, битно је вежбање, вежбање и вежбање.

Зашто си се баш определио за виолину?

- Зато што је лака за ношење. Шалим се, наравно. Још као мали волео сам да свирам на неком инструменту. Виолина је била једини инструмент који деца у тако раном узрасту могу да свирају.

Добитник си многих награда на домаћим и међународним такмичењима. Коју од њих би издвојио као најдражу?

- Најдраже такмичење ми је „Охридски бисери“ у Македонији. На том такмичењу сам освојио „Специјалну награду за уметнички изражај“.

Победио си на конкурсy Валерија Ферона, градитеља виолина из Кремоне и добио драгоцену виолину. Колико те је то подстакло за даљи рад?

- Свакако да ме је ова награда подстакла да још више радим и напредујем.

Назвао си је „Љути“. Зашто?

- Виолина има веома јак тон и њени F отвори су такви као да се љути.

Колико солистичких концерата си имао? Да ли имаш трему пред наступ?

- До сада сам имао један солистички концерт што је у мојим годинама реткост. На наступима имам позитивну трему.

Да ли осећаш притисак што си на изванредан начин изложен јавности?

- Не, себе сматрам почетником. Има још много тога што треба да научим.

Како усклађујеш обавезе у основној и музичкој школи? Колико ти времена остаје за дружење и забаву?

- Веома тешко усклађујем обавезе, имајући у виду да стално путујем код професора виолине у Београд, а самим тим често изостајем из основне школе. Једини слободан дан у седмици ми је недеља и тај дан користим за дружење.

Коју врсту музике слушаш у слободно време?

- Највише волим да слушам класичну и џез музику, поп, рок, све осим фолка.

Шта свираш када си добре, а шта када си лоше воље?

-Када сам добре воље свирам скале, етиде, свој програм (сонате,концерте,комаде...), а када сам лоше само обавезни програм.

Шта очекујеш од своје каријере у будућности?

- Очекујем да својим радом postanем признати уметник, врхунски виолиниста.

Разговор настављамо са Богданом Марковићем који се бави свирањем једног од ретких инструмената - Фрулом

Када си почео да свираш фрулу и шта је по твом мишљењу потребно да би неко постао добар фрулаш?

- Фрулу сам почео да свирам пре две године аматерски. Пре годину дана кренуо сам на часове код мајстора фруле. Да би неко постао добар фрулаш мора пре свега да воли музику, а и фрулу. Потребно је да жели да буде добар фрулаш, јер та жеља сваког фрулаша одржава у томе што ради. Наравно, неопходна је и свакодневна вежба.

Зашто си се баш определио за фрулу?

- За фрулу сам се определио зато што она има јединствен тон, који ми се много допао, а и сам њен облик је јединствен и некако једноставан.

Да ли фрула као архетип многих музичких инструмената поседује више него што се на први поглед уочава?

- Наравно да поседује. Карактеристичан звук фруле није намењен само традиционалној музици, већ се фрула користи и у класичној, духовној и забавној музици. Мелодичност фруле омогућава свирачу да наступа као члан оркестра, а и солистички подједнако добро.

Наступао си у Украјини. Како странци, којима је звук фруле вероватно непознат, реагују на твоје извођење?

- Неко се одушевљава, а неко то доживљава као нормално. Већина европских народа има неки инструмент сличан фрули, па им је звук препознатљив.

На којим такмичењима си учествовао и да ли имаш трему пред наступ?

- Учествовао сам на такмичењима у Сопоту и Брусу. Највећи број мојих наступа је био ревијалног типа. Наступао сам у манастирима Ђурђеви ступови и Лешје и у цркви Светих апостола Петра и Павла у Јагодини. Имам трему, али се она са већим бројем наступа полако смањује. Постајем све самоуверенији и сигурнији.

На који свој успех си најпоноснији?

- О успесима је рано говорити јер сматрам себе почетником. На сваки добро изведени наступ гледам као на успех. Најпоноснији сам што сам имао ту част да наступам на Васкршњем концерту у Народном позоришту у Београду пред патријархом српским Иринејем. Издвојио бих и наступ у препуној дворани Дома синдиката такође у Београду.

Шта радиш када не свираш? Имаш ли неки хоби, како испуњаваш слободно време?

- Не разликујем се много од својих вршањака. Волим да се дружим, гледам ТВ, слушам музику и цртам. Спортиста сам, тренирам кошарку.

Шта најчешће свираш?

- Свирам стару изворну српску музику. Мој најчешћи избор су песме Косовског циклуса и народна кола познатог фрулаша Саве Јеремића.

Како видиш будућност фруле у Србији, с обзиром на околности?

- Похађам школу „Свети Николај Велимировић“ у Крагујевцу, код учитеља фруле Милинка Ивановића, званог Црни. Тренутно има педесетак полазника, а сваке године их је све више. Надам се да ће фрула у Србији за врло кратко време бити популарна и заступљена као и остали инструменти. Волео бих да фрула постане наш национални инструмент.

Твоји планови за наредни период?

- Имам намеру да напредујем у свирању фруле, пре свега јер волим фрулу и на тај начин испуњавам себе, а истовремено негујем традицију фруле као народног инструмента.

Милена Милосављевић 7/3

Одрастање

Свако дете ове планете,
Има своје тренутке лепе.
Ти тренуци нису исти,
углавном се о одрастању бистри.

Док смо били мали,
О одрастању ништа нисмо знали.
Акако растемо
неке одговоре сами сазнајемо.

Маме и тате, баке и деке
Причали су нам приче лепе.
А будућност није далека
Тамо нас много тога чека.

Катарина Шпикић 7/1

„Растемо“ - Катарина Живковић 4/1

СВ.

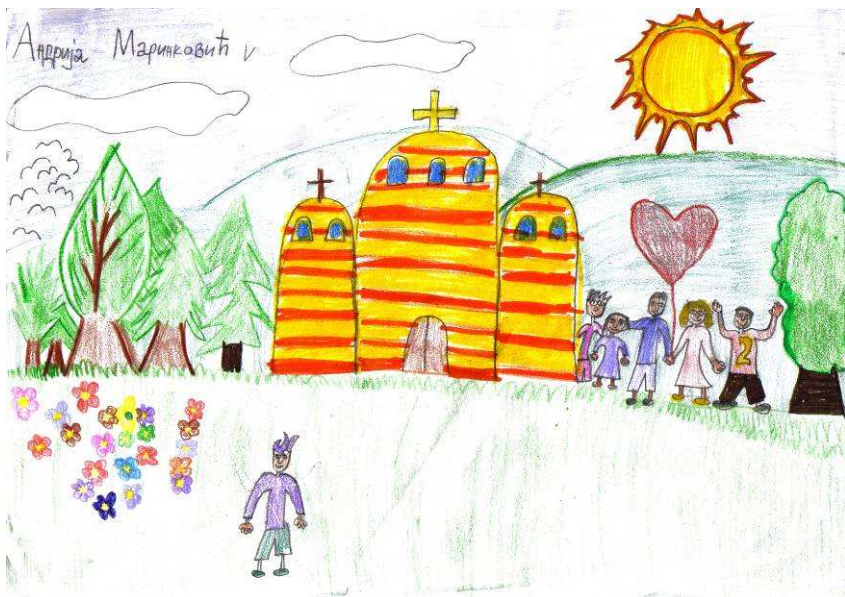

Н
И
К
О
Л
А

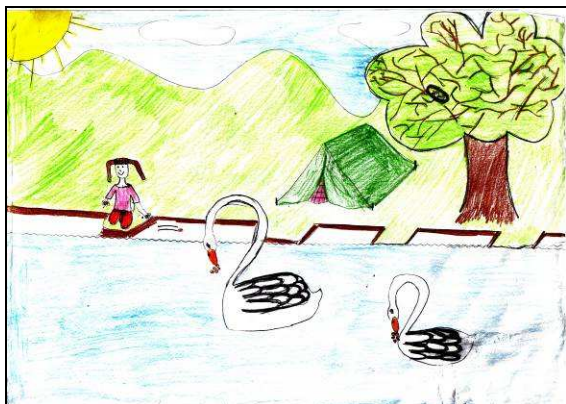

„Свети Никола“
Петар Бошковић 4/1

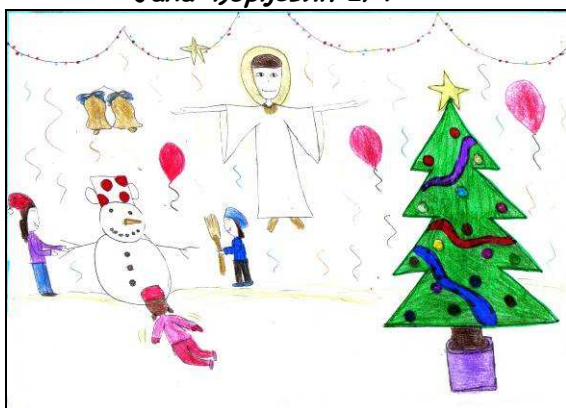
„Причешће“ - Томић Тијана 2/2

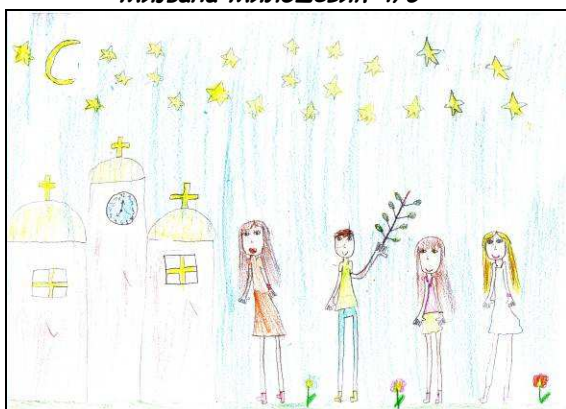
„Бог је Љубав“ - Андреја Маринковић 4/3

Јана Ђорђевић 2/4

Миљана Милошевић 4/3

Ива Вујић и Сташа Шобот 3/4

РА
ДА
С
Т
К
О

КАН - наст. ликовног

без речи ...

Д
Е
Т
И
Н
Ц
И
2
0
1
1

16. oktobar 2011. - Mi na Svetoj Liturgiji koju je sluzio Njegova Svetost Patrijarh Srpski G. Irinej uz sasluzebe нашег владике Njegovог Преосвештенства Епископа Шумадијског Г. Јована